

Illegális személerakó a mártélyi strandnál

A konténertől ötven méterre

Az emberek néha nem tudnak megtenni ötven métert. Legalábbis azok, akik a mártélyi strand autóparkolója környékét személerakó helynek kezdték nézni, holott kisérről ott áll a konténer. A vásárhelyi önkormányzat elszállítatja a szemetet. Korábban előfordult: kidobott rendszám tábla alapján derítette ki a tájvédelmi körzet vezetője a személerakó kilétét. Az esetleges veszélyes hulladék eltávolításáról a környezetvédelmi felügyelőség intézkedik.

A mártélyi strand autóparkolójának közelében a vásárhelyi önkormányzat gallyakkal, egyéb törmelékkel tölt fel egy kisebb gödört. Nyilván

ennek alapján vélték úgy valakik: személerakásra is használható a terület, holott erről szó sincs – mondja Varga Ferenc, a műszaki iroda munkatársa. Az irodán Somodi István, a Kiskunsági Nemzeti Park Mártélyi Tájvédelmi Körzetének vezetője tett bejelentést az illegális személerakó helyezéséről. Elmondta: néhány nappal ezelőtt kezdett a területen gyűlni a szemét. „Az első lomféle egy törött műanyag szék volt”, amit tizenöt-húsz zsáknyi, fekete fóliába csomagolt, vegyes háztartási szemétként közelített meg. Miután ahol megjelenik az első szemétkupac, azt a területet automatikusan személerakónak használják az

emberek, a szemétmennyiség folyamatosan nőtt, holott alig ötven méterrel arrébb két nagyméretű konténer is készen áll a hulladék fogadására.

Somodi István bejelentést tett az önkormányzatnál, és Varga Ferenc, a műszaki iroda munkatársa megígérte: közmunkások – akik egyébként is a közelben dolgoznak – eltávolítják a szemetet.

Mennyire jellemző az illegális személerakás a mártélyi holtág környékén? A körzetvezető elmondta, különösen az őszi időszakban figyelhető meg: az emberek tűzifát gyűjtenek a hullámtérben, s hogy „odafelé” se menjenek üres kézzel, illetve járművel, kiviszik a nyáron otthon felhalmozódott lomot. Somodi István talált már a hullámtérben olyan hulladékhalmot is, amely többek között traktorpótkocsi-rendszám táblát tartalmazott, és ennek alapján el lehetett jutni a „szeméttulajdonosig”.

Az idén lépett hatályba a hulladékkezeléssel kapcsolatos törvény, mely kimondja: ha nem sikerül megtalálni az illegálisan szemetet lerakó kilétét, akkor az ingatlan tulajdonosa köteles a területen lévő szemetet elszállítani – hívja föl a figyelmet a körzetvezető, hozzátéve: mindenkinek érdeke a személerakók tevékenységét figyelemmel kísérni! Ha veszélyes hulladékot (például kátránypapírt, olajos hordót, festékes dobozt) is tartalmaz a szemét, elszállításáról, ártalmatlanításáról a területileg illetékes környezetvédelmi hatóság – ez esetben az Alsó-Tisza-vidéki Környezetvédelmi Felügyelőség – köteles gondoskodni.

A felügyelet egyszersmind lépéseket tesz a szennyező földterítésére is, úgyhogy a személerakó jobban jár, ha nem szemetel.

Farkas Csaba

A csodálatos mártélyi környezet megóvása mindannyiunk érdeke! (Fotó: Gyenes Kálmán)

Szabadtéri színpadon a gyerekkar

Lepottyant kórustag

Nagy örömmel vettek részt az Evita előadásában a gyerekkórus tagjai, Fagler Erika vezetésével. (Fotó: Schmidt Andrea)

A szegedi Pro Musica Gyerekkórus két esztendeje alakult, azóta több színházi előadásban szerepeltek, legutóbb a szabadtérin, az Evitában. A színpalak mögötti világ megannyi kalandot és meglepetést rejtett, erről meséltek a gyerekek. Fagler Erika karigazgató az eddigi eredményekről, valamint terveikről számolt be.

A gyerekkar egyik tagjának, Bérczi Orsolyának igazán emlékezetes marad a szabadtéri idei évadja: – Az egyik előadáson épp Evita mögé készültünk leülni körben, s ahogy fészkelődtünk, belepottyantam a színpadon levő lyukba, amiben Evita és Che Guevara is eltűnik néha. Nagyon megijedtem, még pityeregtem is. Szivacsokra

estem, nem ütöttem meg magam, a nagybőgősök kicsit meglepetten húztak ki végül – mesélte el nagy kalandját. Várkonyi Zsófi, aki már mindkét Evitával fellépett korábban más produkciókban, nagyon szeret szerepelni, főleg az tetszik neki, hogy sokan vannak a nézőtérben. A lovak, a tűzoltóautó, a kelléktár, mind-mind varázslatos dolgok. Bartos Richárd kedvencei a gólyalábások, a lufik és a guruló aranytallérok, a szereplés szerinte nem fárasztó: megéri itt lenni.

Fagler Erika kórusvezető így mutatta be csapatát: – A Pro Musica Gyerekkórus az azonos nevű művészeti iskola együttese, azzal a céllal alapítottuk, hogy a város különböző iskoláiban tanuló,

énekelni szerető gyerekek találkozhassanak. Hiszen több iskolában megszűnt az énekkar, s az énekórak száma is csökken. Fennállásunk mindkét évében megkaptuk az Éneklő ifjúság mozgalom arany minősítését, idén meghívást kaptunk a legjobb megyei kórusok gálahangversenyére. Felléptünk már Szlovákiában is. A gyerekek színházi produkciókban is részt vesznek, a próbáink is a teátrum épületében kaptak helyet – mondta büszkén, és sorolja a darabokat: Hókirálynő, Falstaff, Angelica nővér és az Evita. – A jövő évadban a Falstaff mellett A varázsfuvola ad majd feladatot a fiúknak. Ezt már elkezdttük tanulni, mert október végén hollandiai turnéra

indul a társulat. Oberfrank Péter zeneigazgató felvetette annak lehetőségét, hogy színre kerül egy gyerekopera is, Britten darabja, A kis kéményseprő. Jövőre valószínűleg sikerül eljutnunk a 23. hallei nemzetközi gyerekkórus-fesztiválra – vállalta Fagler Erika a terveket.

Az Evita esetében könnyű volt a kórus helyzete, hiszen nyári szünet van. Hajnali kettőig is elhúzódtak a próbák, az egyik kislány most maradhatott fenn életében először éjfélig, s nagy izgalommal várta, hogy milyen lesz az. A kórus ötventagú, mindenkit várunk, akinek van hallása, velünk megtanulhat énekelni – tette hozzá végül a karigazgató.

Wagner Anikó

Út és csatorna Kúbeken

Munkatársunktól

Kübekházaán sokan szóvá tették, hogy az ígéretekkel ellentétben eddig még nem került sor az utak aszfaltozására.

Boldog Krisztina, a község polgármestere lapunk kérdésére elmondta, hogy az utak a csatornázási munkálatok befejezésekor kapnak majd záró

burkolatot. A csatornázás jövő év tavaszán kezdődik, legkésőbb 2005 december 31-ig fejeződik be. A beruházásba benne van ugyanis a szilárd

útburkolat kiépítése is. Logikátlan lenne most aszfaltozni, majd a munkálatok kezdetével felferetni a burkolatot – tette hozzá a polgármester asszony.

Vásárhelyi alkotó Nyírbátorban

Millenniumi ikonvarázs

Józsa Sándor közel hét hónapig készítette a szentségtartó szekrényt, amellyel bemutatkozott a nyírbátori ünnepeken. (Fotó: Tésik Attila)

„Képzőművésznek tartom magam, mert nehezen viselem a műfaji korlátokat” – olvasható Józsa Sándor vásárhelyi ikonfestő meghívóján, amellyel, az „1000 éves a magyar egyház” elnevezésű ökonikus emléknapi invitálta az érdeklődőket Nyírbátorba.

A település önkormányzata és a történelmi egyházak közös kulturális rendezvénysorozatán, a napokban a nyírbátori Báthori István Múzeumban nyitották meg a vásárhelyi alkotó ikonkiállítását. A látlatnyitást megelőzően liturgiát tartottak a görög katolikus

templomban, valamint áhítatot a minorita a református templomban. Petróczi Ferenc polgármester köszöntője után Keresztes Szilárd görög katolikus, Bosák Nándor római katolikus és Bölcskei Gusztáv református püspök mondott beszédet.

Józsa Sándor ikonfestő 1968 óta foglalkozik képzőművészettel. Elképzeléseinek hordozója: fa, bronz, kerámia. Az ikonokkal és az ikonfestéssel 1981-ben került kapcsolatba. A Rhön und Grabfeld-i népfőiskolán ikonfestő kurzust vezet. Tagja a

nemzetközi ikonbarátklubnak. A nyírbátori kiállítással kapcsolatban elmondta: büszke a meghívásra, mivel rajta kívül még nagyon sokan festenek ikont, magas színvonalon. A nyírbátori környezetben azonban most nem csak az egyszerű rácsodálkozó tekintete vizsgáztatja a műveit, hanem szakértők is, akik szintén gyakorló és művészeti ágnak és mint görög katolikus papok, egész életüket az ikonok világában töltik. Ennél komolyabb szakmai megmértetés nincs.

J. E.

Az egyszemélyes béközép

A t.-i futballpályának nem akármilyen híre van az alsóbb osztályú bajnokságban. Kiváltképp arra ügyelnek a házigazdák, hogy a vasárnapi meccsre kurta gyepszőnyeg várja az aranylábú gyerekeket. Ezért libákat legeltetnek a fűvön. Nos, emberfia nem látott még olyan elképesztően hosszú becsúszó szereléseket, mint a t.-i pályán...

A közeli büfében bárki – egyet fizet, kettőt lát alapon – olcsón és hamar berúghat. Leginkább Jenő bá', az egyszemélyes béközép tudja ezt. A T.-szerte ismert, vékony dongájú öreg olyan kancsal, hogy a könnyű a hátán fut le, másrészt állandóan szívja az orrát. Ilyenkor a szemöldöke a homloka tetőjén érinti ősz fürtjeit. Jenő bá' emberemlékezet óta kétnaponta lemegy kutyába. Mesélik róla, hogy amikor jól beakaszt, a főutcai ABC-ből kihajított papírdobozokra heveredik le.

A meccsek föl-alá botorkál a pálya szélén, és rikácsolva kommentálja a látottakat. A fiatalok emiatt Nézi Jenőnek hívják, és Jó napot, jó szurkolást!-tal köszöntik. Az első félidő végeire már állalában a korlát tövébe huppan az öreg, és szétterpesztett lábakkal ülve szundít. Fecó, a bárány szelíd-szerű sógor azt mondta nekem egyszer:

nem halatsz meg úgy, hogy nem látod az öreg Jenőt szurkolás közben.

A második félidőre értünk a pályára, Jenő bá' épp szunyókált a korlát láncainak dőlve. Előre megfontolt szándékkal a közelébe férköztünk, és csendesen köpködtük a szotyolahéjat. Egyszer megíadt az öreg: – Lesen a sárga mezes! – hörögte. – Az a mi hávédünk, te vén hülye, amarra támadunk! – csitították. Amikor a hazai csapat tizenegyeshez jutott, felélenkült Jenő bá'. – Berúgni, berúgni! – üvöltötte mámorosan. – Te mán azon túl vagy! – ugratták a fiatalok, akik a meccs alatt a játékevezetőt sem kímélték: – Bíró! Ma te vagy feketébe', holnap a tanyád!

A hazai csapatot alaposan elitálgálták. Jenő bá', a béközép most nem skandálta kitartóan, hogy „gyertek ide, gyertek ide”. Az öreg a két kézzel maga elé tartott üres borosüvegbe kapaszkodott, de a flaska sehogyan sem akart oszloppá nőni. Merthogy Jenő bá' ropant szeretett volna feltápaszkodni. – Segíccsetek fel, gyerekek! – dünyögte, de hogy – kancsalsága folytán – kikért kéri, nem volt könnyű eldönteni. Mindenesetre mi magunkra vettük. Jenő bá'-t is.

Jenő bá' alighanem mosakodott va-

sárnapra, mert most csak két-három borz haladt el mellettünk tisztelő vigyázz menetben. Az öreg lába alig érte a földet, miközben egyfolytában a vereség miatt kesergett. – Mindenki bekaphassa! De mindenki ám! – összegezte a meccset. – Mink is, Jenő bá'? – nézett rá Fecó. Az öreg üveges szemekkel maga elé bámult, majd indulatosan rávágta: – Nincs kivétel! Na, részemről ebből elég – mondtam, de ekkor már késő volt, Jenő bá' házához értünk. A kemence méretű feleség a kapuban állt. Azt, hogy időnként hazacipelik a férjét, már megszokta. Az új arcok láttán azonban önérvényesnek mutatkozott. – Há' má' migin' beittál, te gané, a zanyádszentségit! – kezdte udvariasan, majd akkora sallert nyomott le a köztünk rongylábazó Jenő bá'-nak, hogy mind a hárman elborultunk. Az öreg hiányos protézise még vagy két métert tovább repült. – Na, tudod, mikor megyek én még egyszer vedled meccsre T.-n! – vettem oda Fecónak.

Két hét múlva újra a pálya szélén rácsaltam a tőkmagot, és nem is a játeket figyeltem, hanem Jenő bá'-t, a kommentátort, az egyszemélyes béközépet...

Jurkovic János